

De prins zonder kroon

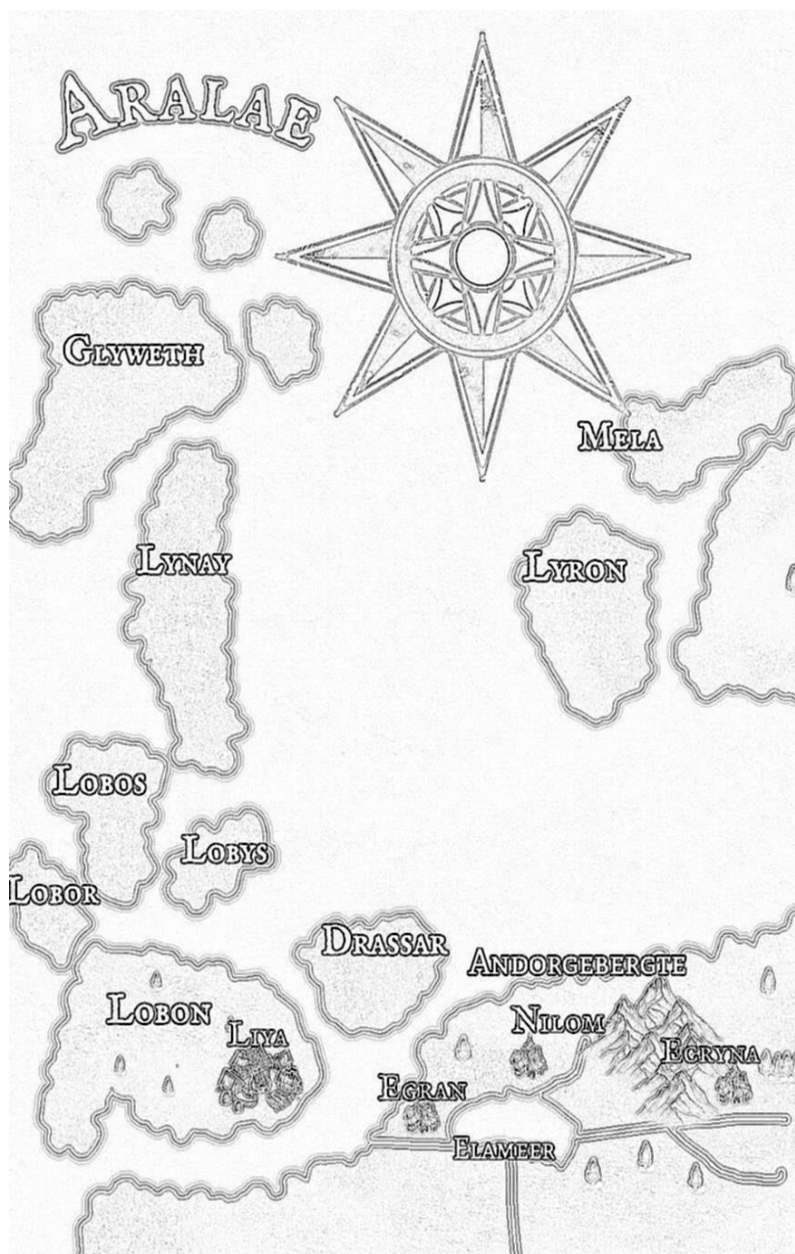

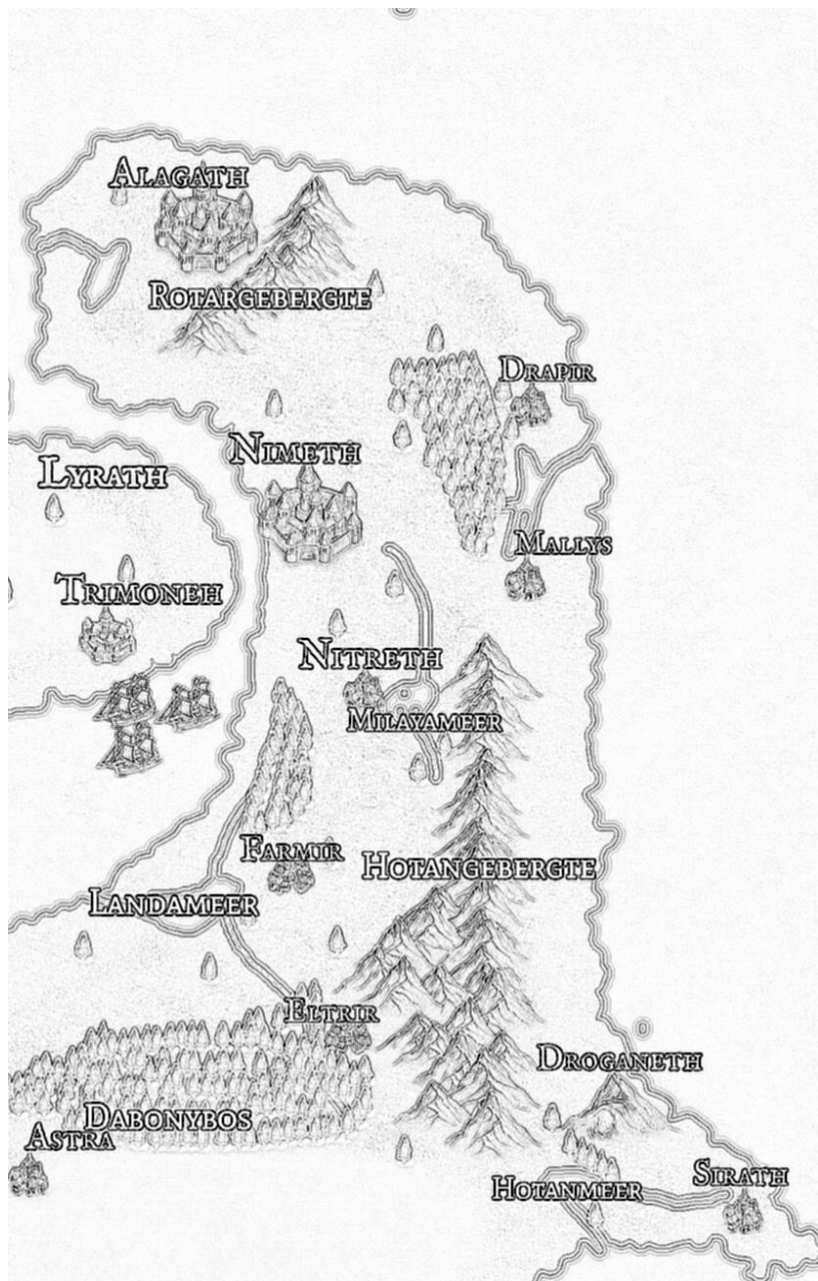
De prins zonder kroon

Jana Bollens

Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: Jana Bollens
Redactie: Caroline Stevens
ISBN: 9789465017587
© Jana Bollens

Opgedragen aan alle kinderen die alleen om liefde vroegen,
en het nooit kregen.

Hoofdstuk 1

Proloog

Cyrdan liep door de gangen van het paleis. Dacian had hem weer maar eens gevonden, samen met zijn vrienden. Ze genoten ervan dat ze allemaal veel groter en sterker waren dan hem. Hij had geprobeerd uit het zicht te blijven, maar zodra Dacian hem nog maar zag, wist hij dat hij in de penarie zat.

Hij had naar zijn moeder moeten luisteren en gewoon in zijn eigen vleugel moeten blijven, maar hij zag de soldaten zo graag trainen. Hij wilde ook zo goed kunnen zwaardvechten. Helaas waren zijn trainingen beperkt tot 's avonds als het donker was en was hij nog met de basis bezig. Zijn moeder probeerde het hem te leren, maar door haar slechte gezondheid hadden ze niet veel meer kunnen oefenen. Hij oefende nu dus vaak alleen, maar dat was erg moeilijk.

Het hielp om de soldaten te zien. Soms probeerde hij zelfs stiekem te oefenen naast het oefenveld zodat hij kon afkijken van de soldaten, maar dan was de kans groter dat Dacian hem zou vinden en hem vervolgens bont en blauw zou slaan met zijn eigen zwaard.

Dacian was veel beter in zwaardvechten dan hem, maar hij zou niet opgeven. Hij mocht dan nog jong zijn, ooit zou hij net zo sterk zijn als die soldaten en dan zou zelfs Dacian hem niets meer kunnen doen. Misschien zou zijn vader hem

dan ook eindelijk meer aanzien als een prins, in plaats van als een kind.

Hoe vaak droomde hij dat hij ook zo'n krijger zou zijn? Hij droomde ervan dat hij ooit groot en sterk genoeg zou zijn om de wereld aan te kunnen. Hij zou het allemaal leren: de hand-in-hand gevechten, boogschieten, dolkwerpen en het zwaardvechten. Zo onbeduidend als hij nu was, zo belangrijk zou hij later zijn. Dacian en zijn vrienden zouden hem niets meer kunnen doen. En misschien zou zijn vader hem zelfs eindelijk respecteren. Zijn moeder geloofde ook dat hij zo'n man zou kunnen zijn en als zij het zei, dan moest het wel waar zijn.

Helaas was die dag niet vandaag. Dacian en zijn vrienden hadden hem juist betrapt toen hij tussen de struiken naar de soldaten zat te kijken. Ze hadden hem op de grond gegooid en hem bont en blauw geschopt. Zijn lip was gebarsten, hij voelde zijn oog al opzwellen en hij hoopte maar dat de pijnlijke ribben slechts gekneusd waren en niet gebroken. Hij had zijn tranen lang kunnen tegenhouden, zeker als Dacian in de buurt was. Dacian leek alleen maar harder te schoppen als hij hem zag huilen, dus had hij geleerd niet meer te huilen tot hij in zijn kamer was.

Toen hij de vleugel van hem en zijn moeder binnenliep, kon hij de tranen echter niet meer tegenhouden. Zijn ribben deden pijn en hij begreep nog steeds niet wat hij verkeerd deed. Hij had alleen maar naar de soldaten willen kijken. Dacian was er steengoed in om zijn dromen even hard stuk te slaan en op dagen als vandaag begon hij zelfs te twifelen of hij ooit sterk genoeg zou zijn om Dacian aan te kunnen.

Dacian had hem al gehaat van toen hij was geboren. Ondertussen waren er al elf jaren verstreken en de haat leek alleen maar groter te worden. Hij kon het niet begrijpen. Hij had Dacian altijd met rust gelaten en bleef het grootste deel

van zijn tijd in de vleugel van hem en zijn moeder. Daar was hij veilig en had niemand last van hem.

Hij wist dat hij officieel een prins was, maar hij bemoeide zich eigenlijk nooit met de koninklijke familie of het paleis, dat mocht ook niet. Hij werd niet uitgenodigd bij de koninklijke diners of de grote bals die werden gegeven. Hij mocht zich nooit op de trainingsruimten begeven zoals Dacian. Hij mocht eigenlijk niet eens mee aan tafel zitten voor het eten. Hij stelde zich er niet te veel vragen bij, zo was het altijd al geweest.

Hij had zijn moeder gevraagd waarom Dacian, als de kroonprins, dit wel allemaal mocht en hij niet. Sindsdien wist hij dat hij een ongewenst kind was. Hoewel, nee, voor zijn moeder was hij nooit ongewenst geweest, alleen maar voor de rest van Aralae. Hoe minder mensen van zijn bestaan afwisten, hoe beter. Het maakte hem soms droevig, maar het was wat het was. En alle liefde die hij miste van zijn vader en broer, kreeg hij vijfvoudig terug van zijn moeder.

Deze vleugel van het paleis was altijd stil. Hij en zijn moeder hadden niet veel bedienden, maar dat was ook niet nodig aangezien ze er maar met twee woonden. De bedienden in deze vleugel waren de enigen die hem wel eens een glimlach schonken en die erkenden dat hij bestond. De kamermeisjes van zijn moeder hadden hem wel eens een zak ijs gebracht als hij weer eens met een blauw oog was teruggekomen. Ze brachten hem soms ook snoep of lekkers vanuit de keuken. Ze waren lief. Dit was zijn veilige haven.

Hij liep naar zijn moeders kamer met zijn wangen nog nat van de tranen. Zij zou hem zoals altijd wel in de armen nemen en zijn wonden genezen. En dan zou ze hem troosten met verhalen over wat voor een prins hij later zou worden. Haar geloof in hem hield hem op de been op dagen als vandaag. Voor haar zou hij die prins zijn, of toch proberen.

Hij schuifelde wat trager naar haar kamer. Hij haatte het dat hij haar moest vragen om zijn wonden te genezen nu

ze zo ziek was. Misschien kon ze alleen naar zijn ribben kijken, die deden het meest pijn. De rest zou wel vanzelf genezen en dan hoefde ze niet te veel energie te gebruiken. Hij hoopte alleszins dat ze zijn ribben zou kunnen genezen. Als ze gebroken waren, zou ze meer magie nodig hebben en het kostte haar de laatste tijd veel moeite.

Hij zag haar kamerdeur op een kier staan en hij wilde net de deur openduwen toen hij als verstijfd bleef staan. Door de kleine kier kon hij koning Thallan aan het bed van zijn moeder zien staan. Een huivering trok door zijn lichaam en hij dook in elkaar achter de deur. Hij probeerde zijn adem in te houden zodat Thallan hem zeker niet zou opmerken. Hij had al lang geleerd hoe hij onzichtbaar kon blijven, geluidloos, alsof hij niet eens bestond. Dat was het beste wanneer zijn vader of Dacian in de buurt was.

Thallan mocht dan zijn vader zijn, Cyrdan was doodsbang van hem. Hij kon het op dit moment niet aan om nog een afranseling te krijgen en Thallan sloeg nog veel harder dan Dacian en zijn vrienden bij elkaar. De kans was klein dat hij hem in elkaar zou slaan waar zijn moeder bij was, maar je wist maar nooit. Daarbij zou het niet de eerste keer zijn dat hij achteraf gestraft zou worden zodra zijn moeder niet langer in de buurt was.

Hij had moeten wegllopen, hij had zich moeten omdraaien en naar zijn kamer moeten gaan, maar iets aan Thallans gezicht trok zijn aandacht. Hij zag er woedend uit, echt woedend. Dat verbaasde hem. Hij was nooit echt goed geweest voor zijn moeder, maar zoals hij nu naar haar keek, had hij nog nooit naar haar gekeken. Hij keek haar aan met pure, witte haat.

Hij gluurde nog wat verder de kamer in zodat hij zijn moeder kon zien. Ze lag in bed, zoals gewoonlijk, maar zij zag er ook anders uit. Haar ogen stonden zo fel, zo had hij haar al maanden niet meer gezien.

Cyrdans nieuwsgierigheid won het van zijn angsten toen zijn moeder plots de pols van de koning greep. De onderdanigheid waarmee ze altijd naar Thallan had gekeken, was volledig verdwenen en ze keek hem vastberaden aan. Zelfs met haar ziekte zag ze er plots erg machtig uit.

"Ik zal er niet meer zijn om hem te beschermen," zei ze schor, maar ze keek Thallan vastbesloten aan. "Bescherm hem."

Thallan grauwde luid en probeerde zich los te rukken. Zijn gezicht was zo vervormd van woede dat Cyrdan de rimpels in zijn voorhoofd kon tellen.

"Alsof ik dat stuk vuil zal beschermen. Als jij er niet meer bent, is zijn lot bezegeld."

Cyrdan zag de ogen van zijn moeder gloeien en zijn hart ging als een razende tekeer. Ze was anders, helemaal anders. Ze hoorde slap en ziek in bed te liggen, maar ze zag er bijna angstaanjagend uit. Het was lang geleden dat hij zijn moeder zo sterk had gezien. Ze mocht dan Thallans Magitae zijn, de mensen in het paleis hadden even goed voor haar gebogen als ze voorbijliep. Hij wist dat iedereen haar respecteerde, en dat was hen geraden. Enyani liet niet met zich sollen en zeker niet met haar zoon.

"Dat zal ik niet toestaan, dat zal ik nooit toestaan," zei ze. "Ik zie in Cyrdan het goede dat ik ooit in jou heb gezien, ik zie de koning die hij kan worden, maar zonder jouw duisternis. Jij zal hem beschermen, jij zal hem eren als de prins die hij is. Hij draagt jouw bloed en hierbij draagt hij mijn zegening."

De magie lag zwaar op haar woorden en de koning kromp lichtjes in elkaar. Cyrdan kon de huivering door de lucht voelen van de magie. Het was zoveel sterker dan eender welke spreuk die ze ooit had uitgesproken. Het voelde ook niet helemaal als haar magie, het was veel machtiger. Daarbij had ze de magische taal niet eens gebruikt, hoe had ze dan magie in die woorden kunnen leggen?

Hij gluurde nog eens om de hoek naar zijn moeder en hij schrok toen hij zag dat er zwarte aders over haar hals liepen. Het leek wel of ze van binnenuit aan het rotten was. Zijn adem haperde en hij werd bang toen hij haar zo zag.

"Ik heb spijt dat ik een verbond met jou ben aangegaan, Thallan, maar ik besef dat Anas dit zo wilde. Ik snap nu waarom ze mij heeft gezegend met Cyrdan." Ze glimlachte. "Cyrdan zal dit koninkrijk van jouw verrotte duisternis kunnen bevrijden, maar hij zal niet alleen zijn. Ik heb Anas gezien, Thallan, je hebt haar tot het uiterste gedreven, je hebt haar woedend gemaakt om wat je deze wereld hebt aangedaan. Jij was de zoveelste koning die dit koninkrijk had kunnen redden en je hebt het naar de afgrond geduwd." Haar mondhoeken trokken op tot een grijns. "Ze heeft haar gestuurd, Thallan. Ik heb het gezien. Kijk nu maar eens of je dat nog steeds kan afschrijven als een nutteloze legende. Kijk maar eens of je in Anas' ogen zelf zal kunnen kijken en nog steeds kan denken dat je almachtig bent."

De koning fronste, maar behalve woede zag Cyrdan ook nog iets anders in zijn ogen, iets wat hij nog niet eerder had gezien. De almachtige koning van Aralae was bang.

"Dat is niets meer dan een legende!" brulde hij, maar Cyrdan hoorde zijn stem trillen.

Enyani glimlachte nog steeds. "Je bent bang en terecht. De legende is waarheid. Zij zal komen en ze zal jouw troon opeisen om deze wereld te herstellen. Ik heb het gezien, ze is al lang hier. Er is niets wat jij ertegen kan doen. Met haar hulp zal Aralae eindelijk gezuiverd worden en er zal een nieuw tijdperk kunnen beginnen."

Thallan boog zich voorover. "Dat zal nooit gebeuren, over mijn lijk. Cyrdan zal nooit koning worden en als Anas haar echt heeft gestuurd, dan zal ik haar vinden en vermoorden met mijn eigen handen."

Enyani's glimlach haperde niet één keer. "Denk je echt dat je sterker bent dan Anas zelf? Dat je de wil van Anas kan

buigen? Jouw tirannie heeft al veel te lang geduurd. Jouw tijd is op."

"Als wat jij zegt waar is, dan weet jij waar ze is," gromde hij. "Zeg me waar! Zeg me waar of Cyrdan zal de volgende zon niet meer zien!"

De woorden hadden zijn mond amper verlaten of hij greep naar zijn keel terwijl hij leek te stikken. Enyani zuchtte. "Jij zal Cyrdan niets meer kunnen aandoen. Zijn leven is uit jouw handen."

De koning gromde nu nog luider en haalde tot Cyrdans verbazing naar haar uit. Enyani greep met de laatste kracht die ze had zijn pols. Het volgende moment trok ze een hand onder de lakens vandaan met een gloeiend medaillon in haar handen. Cyrdans ogen werden groot. Het was het medaillon uit zijn favoriete verhalenboek. Het verhaal dat zijn moeder hem wel honderd keer had voorgelezen. Hoe kwam ze eraan?

Thallans ogen werden groot toen hij het gloeiende medaillon zag.

"Dat durf je niet," snauwde hij, maar de angst nam zijn stem over.

"Hierbij, met Anas' zegening, verbreek ik ons Verbond," zei ze. Cyrdan staarde door de kier van de deur toen de koning met een brul achterover sloeg. Hij greep naar zijn hand alsof hij het had verbrand.

"Moge dit Verbond jouw straf en jouw vloek zijn, evenals het kind dat je mij hebt geschonken. Cyrdan zal dit koninkrijk erven en hij zal jouw duisternis uitroeien. En jij zal niets meer zijn dan een gebroken koning."

"Jij kan het Verbond niet verbreken, geen enkele Magitae heeft die macht."

"Nee," zei Enyani. "Maar Anas wel en met haar zegening ben ik eindelijk van jou verlost."

Thallan brulde en kronkelde. Zijn hand verkrampte op een vreemde manier en het zweet parelde op zijn voorhoofd. Heel even dacht Cyrdan dat hij zou sterven. Zijn maag draaide

om. Niemand was ooit tegen Thallan ingegaan, niemand had hem ooit uitgedaagd en zijn moeder had hem kronkelend op de grond gekregen.

"Cyrdan zal nooit koning worden!" brulde Thallan, maar meteen leek hij opnieuw te stikken in zijn woorden. Enyani lachte zwakjes.

"Dit is mijn laatste geschenk, mijn laatste vloek." Toen sloot ze met een zucht haar ogen. "Anas, waak over mijn Cyrdan."

Thallan brulde opnieuw en Cyrdan huiverde toen hij de hand van zijn moeder zag vallen. Het medaillon viel op de grond en de gloed viel weg. Alles viel stil.

Hij staarde door de kier naar zijn moeder, maar haar ogen bleven gesloten. Ze bewoog niet meer, ze ademde niet meer. Hij wilde naar haar toe rennen. Hij wilde schreeuwen dat ze moest wakker worden, maar hij durfde niet zolang Thallan brullend en schreeuwend over de grond kronkelde van de pijn.

Cyrdan zette geschrokken een stap achteruit. Ze bewoog niet meer. Ze was dood, ze was echt dood. Hij draaide zich om en rende naar zijn kamer. Zijn ademhaling ging in onregelmatige schokken, maar de tranen kwamen niet. Hij voelde zich leeg, compleet leeg. Wat was er net gebeurd? Ze kon toch niet dood zijn? Zijn moeder kon niet dood, dat mocht niet. Dat zou betekenen dat hij vanaf nu helemaal alleen zou zijn.

Zijn blik viel op zijn bed waar zijn favoriete verhalenboek lag. Hij slikte. Hij had het daar niet gelegd. Hij liep er naartoe en nam het op met trillende handen. Toen hij het ophief, viel er een brief uit die onmiskenbaar door zijn moeder was geschreven. Hij liet zich op het bed zakken, greep het briefje en begon te lezen. En toen kwamen de tranen.

Hoofdstuk 2

Onzekere toekomst

Hilling sjokte achter Valken aan. Het leek wel of de merrie het holle gevoel in Aylana's borst had overgenomen. In het begin had ze nog aan de teugels getrokken en was ze enthousiast vertrokken, maar ondertussen had zelfs de kleine merrie het opgegeven.

Aylana staaarde met doffe ogen naar de witgrijze manen. Ze voelde zich leeg, compleet leeg. Een aantal maanden geleden was ze op een enorme reis vertrokken doorheen Aralae om een uitweg te vinden van haar lotsbestemming. Ze had gezworen dat ze een manier zou vinden om geen verbond met een Doraemeester te moeten aangaan. Ze had prachtige delen van het land gezien, maar ook delen die ze het liefst onmiddellijk weer was vergeten. Ze had gevaren getrotseerd die ze nooit voor mogelijk had gehouden.

De belofte dat ze na dat alles weer naar huis zou kunnen keren, had haar doorheen alles op de been gehouden. Zeker toen ze Eoran, haar beste vriend, had teruggevonden en nadat hij had beloofd dat ze samen weer naar huis zouden gaan, had ze de hele wereld wel willen trotseren als dat had betekend dat ze weer naar hun oude leven hadden kunnen terugkeren. Maar nu was er geen terugweg meer mogelijk. Eigenlijk was er al langere tijd geen terugweg meer.

Ze keek op naar Cyrdans brede schouders terwijl hij moeiteloos meebewoog op het ritme van zijn paard. Zijn

zwarte haren dansten zachtjes toen er een bries voorbijkwam. Ze had hem wel een paar keer bezorgd achterom zien kijken, maar hij zei niets. Hij hoefde ook niets te zeggen. Ze staarde naar zijn gespierde rug die schuilging onder zijn lederen harnas. Er was geen terugweg meer naar huis. Ze was naïef geweest om te denken van wel, maar zodra ze dat Verbond met Cyrdan had gemaakt, zodra ze hem was gevolgd naar Droganeth, had ze al moeten weten dat ze niet meer naar huis zou kunnen keren. Hoe pijnlijk dat ook was om te beseffen.

Het afscheid van Eoran was haar waarschijnlijk nog het zwaarst gevallen. Ze kon niet aan hem denken zonder dat de tranen in haar ogen sprongen. Het afscheid van Eoran was tegelijkertijd ook een afscheid geweest van haar oude leven en dat viel haar nog steeds enorm zwaar. Ze had altijd geweten of gedacht hoe haar toekomst er zou uitzien, hoe ze haar dagen zou slijten in Eltrir. Nu zag ze helemaal niets. Ze zag een oneindig onbekende voor haar liggen en als ze heel eerlijk was, beangstigde dat haar. Ze kon niet terug, maar ze vroeg zich af of vooruit wel zoveel beter was.

Cyrdan draaide zich opnieuw om op zijn paard. Ondertussen was hij er al iets subtieler in geworden. Ze richtte haar blik snel op Hillings manen toen ze zijn diepblauwe ogen haar kant op zag schieten. Ze nam hem niets kwalijk, integendeel. Ze was hem ontzettend dankbaar dat hij had aangeboden dat ze bij hem kon blijven, ook al was dat nooit de afspraak geweest.

Ze was hem gevolgd naar Droganeth, de drakenberg. Ze had haar leven al meermaals in zijn handen gelegd en ze was zonder twijfel voor hem gesprongen om zijn leven te redden. Ze wist niet wanneer ze hem zo blind was gaan vertrouwen. Toen hij had voorgesteld dat ze bij hem kon blijven, had ze niet eens moeten nadenken. Ze wist dat ze veilig was bij hem. Wie had ooit gedacht dat die vreemde man die ze in de herberg had gevonden, ooit zo vertrouwd zou aanvoelen.

Het was nooit de bedoeling geweest dat hij iets voor haar zou betekenen. En toch deed hij het.

Het was niet zijn schuld dat ze zich zo vreselijk voelde. Soms leek het wel alsof hij dat dacht. Ze keek naar de zwarte, krullende lijnen van haar merkteken die over haar pols liepen. Niet zolang geleden had ze nog gedacht dat ze hem nooit meer zou zien. Nu waren ze samen op pad alsof het nooit anders was geweest. Hoe had alles toch zo veel kunnen veranderen?

Het Verbond tussen haar en Cyrdan was alleen maar sterker geworden sinds ze het samen tegen Halon hadden opgenomen. Ze kon zijn bezorgdheid voelen en ook zijn schuldgevoel. Ze haatte het. Ze wilde niet dat hij zich schuldig voelde, ze wilde een glimlach toveren voor hem, maar het lukte gewoon niet. Ze voelde helemaal niets meer. Niets was beter dan het verdriet om Eoran of de angst voor haar onbekende toekomst.

Cyrdan had haar beloofd om haar heel Aralae te laten zien. Toen hij dat had voorgesteld, was ze nog nieuwsgierig geweest. Nu vond ze het vooral beangstigend. Het was waar dat ze prachtige delen van Aralae had gezien, maar ze had ook dingen gezien die ze het liefst uit haar geheugen zou wissen. De Magitae-handelaars, de bedelaars in de rijke steden. Ze slikte toen ze aan het kleine, uitgemergelde meisje dacht dat ze had gered. De dagen werden stilaan weer kouder. Ze vroeg zich af of het meisje de winter zou halen. Ze vroeg zich ook af of Cyrdan haar misschien zou willen helpen als ze dat zou vragen.

Hilling gaf een rukje aan de teugels, maar Aylana reageerde amper.

“Ga je zo’n zonnetje blijven voor de rest van de rit? Dat wordt een lange reis.”

Achter haar op de zadeltassen lag een grote, getijgerde kat te ronken. Aylana negeerde hem. Trálrir had haar getroost toen Eoran voorgoed was verdwenen, maar ondertussen leek de bedrukte sfeer hem te vervelen en was hij weer zijn eigen,

irritante zelve geworden. Ze had zelfs geen energie om met hem te kibbelen. De kat zuchtte en ging verder met zichzelf te wassen. Dat was misschien maar beter zo. Alsof hij mensenemoties ooit zou kunnen begrijpen.

Cyrdan had haar met rust gelaten en reed op een klein afstandje voor haar.

Iets na de middag hield hij Valken echter in en kwam hij naast haar rijden. Aylana had het amper in de gaten omdat ze nog steeds diep in gedachten was verzonken.

“Wil je erover praten?” vroeg hij toen ze naast elkaar reden.

Ze slikte en staarde opnieuw naar Hillings manen. Het laatste wat ze wilde, was erover praten. Ze had haar emoties de kop weten in te drukken, ze was bang dat ze weer de overhand zouden krijgen als ze erover zou gaan praten. Ze wilde niet opnieuw in tranen uitbarsten waar hij bij was. Het was al erg genoeg dat hij haar had gezien toen ze had uitgehuild omdat Eoran was verdwenen.

Toen ze zelfs niet opkeek, greep hij haar hand en ze voelde meteen kippenvel over haar arm kruipen van zijn warme aanraking.

“Aylana,” zei hij met zoveel genegenheid dat de warmte meteen naar haar wangen steeg. “Kan ik iets doen?” vroeg hij zacht.

Ze hoorde de smeekbede erachter. Ze kon het door het Verbond voelen. Hij wilde helpen, hij wilde haar zo graag helpen, maar waarom? Waarom zou het hem iets kunnen schelen? Een dag geleden zouden ze elkaar nooit meer weerzien en hij had dat schijnbaar wel best gevonden. Daarbij maakte hij emoties in haar los die ze niet kende, die haar bang maakten. Ze mocht niet om hem geven zoals ze om hem wilde geven, zoals ze om Eoran had gegeven. Het zou alleen maar pijn doen.

Ze slikte een brok weg en trok snel haar hand terug. Het was verkeerd. Een Magitae hoorde geen gevoelens te koesteren voor haar Doraemeester en daarbij voelde het bijna alsof ze Eoran zou verraden, al begreep ze niet waarom. Eoran had háár achtergelaten, hij had haar eerst verraden en toch... voelde het niet goed.

Heel even bleef het stil terwijl Cyrdan naast haar bleef rijden.

“Hou je van hem?” vroeg hij toen.

Ze keek hem geschrokken aan. Zijn diepblauwe ogen stonden op de hare gericht en hij was niet van plan haar blik los te laten. Waarom zou hij dat vragen?

“Natuurlijk hou ik van hem,” zei ze alsof hij haar net had beledigd. “We zijn samen opgegroeid, hij was mijn beste vriend...” Haar stem brak en ze zweeg. Ze voelde een enkele traan ontsnappen en ze vervloekte zichzelf dat ze haar emoties de vrije loop had gelaten. Cyrdan kneep zijn ogen slechts lichtjes samen. Ze zag dat hij nog iets wilde vragen, maar tot haar opluchting hield hij zijn mond. Ze had hier geen zin in.

“Waar gaan we nu heen?” vroeg ze om van onderwerp te veranderen.

Het duurde een paar seconden voordat hij antwoord gaf. “Alagath. We moeten het medaillon terugbrengen naar het paleis. Daarna gaan we waar je maar wilt.”

Uit pure verbazing gaf ze een rukje aan Hillings teugels en de merrie bleef staan. Cyrdan keek vragend achterom.

“We moeten naar het paleis?” vroeg ze zacht.

Hij knikte. “Het medaillon is levensgevaarlijk in de verkeerde handen. Het moet echt terug naar de koninklijke kluis.”

Ze hoorde een verontschuldiging in zijn stem en ze snapte waarom. Ze spoorde haar merrie zwijgend weer aan en volgde hem. Ze gluurde naar Valkens zadeltas. Dat vreselijke medaillon waardoor alle ellende was begonnen. Het medaillon

alleen al was genoeg om heel Aralae in as te leggen als het in de verkeerde handen zou vallen en nu zat het gewoon in Valkens zadeltas. Ze kreeg er de rillingen van. Hoe sneller ze van dat ding verlost waren, hoe beter.

Ze kreeg een knoop in haar maag bij de gedachte dat ze naar het paleis zou moeten. Misschien kon ze aan Cyrdan vragen om haar in een omliggend dorp af te zetten en haar weer te komen halen als het medaillon veilig weggestopt zou zijn. Ze kon zich absoluut niets voorstellen bij het paleis en ze zou daar, als een eenvoudige Kritae, volledig uit de toon vallen. Daarbij had ze zoveel verhalen gehoord over koning Thallan en zijn al even wrede zoon, Dacian, dat ze liefst zo ver mogelijk bij de koninklijke familie uit de buurt bleef.

Haar ogen gleden naar Cyrdan. Nou ja, dat was gelogen. Cyrdan had hetzelfde bloed door zijn aderen stromen als Thallan en Dacian. En toch was hij zo anders. Prins Cyrdan, zo was ze hem gaan zien, maar als ze aan de monsters dacht die Dacian en Thallan in haar hoofd waren, dan voelde Cyrdans beeld als prins vreselijk fout. Ze wist dat hij een enorm ingewikkelde jeugd had gehad in het paleis en ook dat hij er al even hard tegenop zag om naar Alagath te gaan als zij, maar als prins had hij verplichtingen en geen van beiden zou er onderuit kunnen komen.

Ze was in elk geval opgelucht dat de rit naar Alagath nog een hele tijd zou duren. Alagath was aan de hele andere kant van Aralae. Het zou weken, misschien zelfs maanden duren om er te paard te geraken. Ze hoefde zich dus gelukkig nog niet al te veel zorgen te maken over koning Thallan en Dacian. Ze had wel genoeg aan haar hoofd. Hoewel de gedachte dat ze nog maanden met het medaillon opgescheept zouden zitten, ook niet echt geruststellend was.

Ze reden de rest van de rit in stilte. Aylana in gedachten verzonken en Cyrdan leek niet te weten wat hij moest zeggen. Zelfs de paarden leken de ongemakkelijke stilte op te merken en stampden regelmatig op de grond.

De situatie werd er niet beter op toen het tegen de avond begon te regenen. Aylana gebruikte een spreuk zodat ze droog zouden blijven, maar het deed geen wonderen voor hun humeur. Zeker Tráilir had eens boos geblazen toen hij zijn straaltje zon moest missen. Ook de paarden gooiden gefrustreerd met hun hoofden toen de stortbui naar beneden kwam.

Het begon nog harder te regenen en toen de zon langzaam verdween aan de horizon, zagen ze nog amper een hand voor ogen. Cyrdan besloot dat het tijd werd om hun kamp op te slaan. Ze hadden stevig doorgereden en Aylana herkende de bomen die hen naar het Hotanmeer zouden leiden. In dat meer had ze toen met Eoran gezwommen. Ze slikte.

Het was ook in dat bos dat ze voor het eerst een draak had gezien. Ze rilde nog van de herinnering. Als men haar een jaar geleden verteld zou hebben dat ze oog in oog zou komen te staan met een draak, dan zou ze die persoon in hun gezicht uitgelachen hebben. Het was ongelooflijk hoeveel ze had gezien en hoeveel er was veranderd op slechts enkele maanden tijd.

Zij en Cyrdan zochten een bosje van bomen om de paarden vast te binden. Hij had twee kleine pakketjes uit zijn zadeltassen gehaald wat blijkbaar dekens waren voor de paarden. De pakketjes waren misschien de grootte van haar hand, maar toen ze het uitvouwde, waren het inderdaad dekens voor de paarden. De stof voelde zacht en licht in haar handen, maar ook warm.

“Magie?” vroeg ze toen ze de vreemde stof bestudeerde.

Hij grijnsde veelbetekenend. Ze vroeg zich af of hij spullen had die niet met magie bewerkt waren. Haar outfit die ze van hem had gekregen was ook volledig met magie gemaakt zodat het meer diende als een harnas. Ze sloegen de dekens

om de paarden heen. Aylana vond het maar niets dat ze hen in de regen moest laten staan, maar de dieren draaiden hun achterste naar de wind en knabbelden aan de grasjes bij de bomen. Het leek hen absoluut niet te kunnen deren.

Cyrdan haalde als volgende de tent tevoorschijn en met behulp van haar magie was de tent slechts in enkele minuten opgezet en lagen hun spullen droog binnen. Ze kon haar spreuk tegen de regen eindelijk laten zakken. Het kostte niet veel energie, maar door de zware dagen die ze achter de rug had gehad, was ze toch moe.

Ze had haar slaapmat in haar armen geklemd en stond in de opening van de enorme tent. Het was zo groot dat Cyrdan er makkelijk in kon rechtstaan. Een kleine lantaarn in het midden verlichtte de hele tent. Trálrir had zich zonder pardon op Cyrdans slaapmat opgerold en lag tevreden te ronken. Het zag er best gezellig uit.

Hoe groot de tent ook was, Aylana had nog nooit binnen geslapen. Niet dat ze dat niet mocht van Cyrdan, maar zolang Nirmanu erbij was geweest, was dat gewoon niet gepast geweest. Magitae hoorden niet bij hun meesters in de tent te slapen. Ze had er nooit een probleem mee gehad om buiten onder de sterren te slapen, maar dit keer was er geen andere Magitae die met een spreuk de regen van haar kon afhouden als ze sliep. Was Eoran nu maar hier geweest. Ze kon de regen wel weghouden met een spreuk, maar dan zou ze niet kunnen slapen. Al was ze vrij zeker dat ze toch niet veel zou slapen.

“Ga je daar de hele nacht blijven staan?”

Cyrdans stem haalde haar uit haar gedachten en ze keek hem aan. Hij stond schuin naar haar toe. Hij had zijn lederen harnas uitgetrokken en had zijn riem en zwaard al aan de kant gelegd. Ze voelde haar mond even droog worden toen hij daar in zijn onderhemd stond. Het beeld van zijn naakte borstkas flitste even voor haar ogen en ze voelde een bloes op haar wangen verschijnen.

“Ik, uhm, ...” Ze wees naar buiten en wilde zich net met haar slaapmat omdraaien, toen hij in een paar grote passen op haar af kwam.

“Daar komt niets van in,” zei hij en hij rukte de slaapmat uit haar handen. Ze keek hem met een frons aan. Ze slikte toen ze merkte dat hij wel heel dichtbij stond.

“Je gaat echt niet buiten slapen,” zei hij resoluut. “Het excuus dat Nirmanu erbij is, is al lang vervallen en bovendien gaat het nog veel harder regenen deze nacht. Morgen ben je ziek als je nu buiten gaat slapen.”

Ze probeerde koppig haar slaapmat te grijpen, maar hij trok het buiten haar bereik.

“Ik kan niet...”

In een tent bij een prins slapen, maar die woorden slikte ze snel weer in.

Ze zag hem fronsen en ze besepte dat hij heel goed wist wat ze had willen zeggen. Het was ook niet helemaal waar. Samen in een tent slapen was gewoon nog iets heel anders dan samen buiten slapen en ze voelde zich al ongemakkelijk genoeg zonder dat ze een tent met hem moest delen.

Ze voelde zijn adem op haar gezicht en hun borstkassen raakten elkaar bijna omdat hij zo dichtbij stond. Ze rook zijn lichte zweetgeur doorheen de geur van de regen en de lantaarn. Wanneer was zijn geur zo bekend geworden? Hij rook lekker.

Hij hield de slaapmat schuin achter hem waar ze er niet bij kon, of ze zou zich tegen hem aan moeten persen. Bij die gedachte sloeg haar hart op hol. Zijn mondhoek krulde omhoog.

“Waar ben je bang voor?” vroeg hij uitdagend.

Ze keek hem boos aan met gloeiende wangen. “Ik ben nergens bang voor!”

“Mooi.” Hij gooide de slaapmat op de grond, stapte vloeiend om haar heen en ritste de tent achter haar dicht. “Maak het je dan maar gemakkelijk.”

Daar had ze niets meer tegenin te brengen. Ze was er vrij zeker van dat hij haar hardhandig de tent zou insleuren als ze nu toch buiten zou gaan slapen en dat zou nog veel gênanter zijn.

Hij bleef nog even met zijn armen over elkaar aan de ingang van de tent staan alsof hij haar uitdaagde om het te proberen. Cyrdan was gebouwd als een boom. Zelfs als ze met haar volle gewicht tegen hem aan zou duwen, zou hij nog geen stap verzetten. Ze kneep haar ogen samen en met een grom greep ze haar slaapmatje zodat ze het kon openleggen. Hij grinnikte tevreden. Ze gloeide nog steeds van de frustratie. Tegelijkertijd ademde ze beverig uit toen er weer wat afstand tussen hen was.

Ze haalde haar slaapzak die ze openlegde op haar slaapmat en keek naar Cyrdan die wat gedroogd vlees en brood bovenhaalde. Hij neuriede tevreden en ze kneep haar ogen samen. Ze had zich de hele dag leeg gevoeld en ze had zijn frustraties gevoeld. Nu leek hij tevreden en zelfs bijna opgelucht. Ze zou bijna denken dat hij haar met opzet op stang had willen jagen. Bij die gedachte schudde ze agressief haar slaapzak en opnieuw kon ze zweren dat ze hem hoorde grinniken.

Hoofdstuk 3

Afleiding

Aylana sliep niet veel. De regen was iets afgenomen toen ze de tent hadden opgezet en Cyrdan leek binnen enkele minuten in slaap te vallen. Trálrir had zelfs niet meer bewogen sinds ze de tent hadden opgezet. Aylana had echt wel geprobeerd om in slaap te vallen, maar haar gedachten hadden de overhand gekregen. Ze piekerde over alles wat er de laatste dagen was gebeurd. Ze dacht aan Eltrir, aan Eoran en aan Alagath. Ze zou de koning ontmoeten en Cyrdans broer, Dacian.

Ze dacht aan haar avontuur toen ze in Eltrir was vertrokken en had gezworen dat ze zou terugkeren. Een deel van haar had geweten dat ze nooit meer Aylana van Eltrir zou worden. Ze vroeg zich alleen af wie ze dan wel was geworden. Cyrdans Magitae, hoewel hij had gezegd dat hij nooit haar meester zou zijn. Een meester die geen meester is, had Trálrir ooit gezegd. Ze wist als ze het zou vragen, dat Cyrdan haar alsnog naar huis zou laten gaan, maar ze wist niet of ze dat wel wilde. Maar wat wilde ze dan wel? Wie wilde ze zijn? Ze had geen idee. Ze had het haar hele leven lang geweten en voor het eerst had ze absoluut geen idee.

Ze gluurde opzij naar Cyrdan. Hij was al een tijdje diep in slaap. Ze volgde de scherpe lijnen van zijn gezicht. Zijn zwarte haren waren warrig van het slapen, maar dat maakte hem om de een of andere reden gewoon nog volmaakter. Het

voelde nog steeds zo vreemd dat ze bij hem was. Tot nu toe was ze nooit echt met hem alleen geweest, Nirmanu en Eoran waren er altijd bij geweest. Nu voelde het om de een of andere reden enorm ongemakkelijk.

Ze had bij hem willen blijven en zelfs na alles wat er was gebeurd, was een deel van haar ook opgelucht dat ze geen afscheid van hem had moeten nemen. Jammer genoeg was dat niet voldoende om alle donkere emoties buiten te houden.

Ze reikte via het Verbond naar hem. Ze had nog steeds wat moeite om het Verbond te gebruiken. Het voelde soms alsof ze zijn privacy schond. Of erger, dat hij haar zou betrappen dat ze aan het Verbond trok. Het was niet dat ze zijn gedachten kon lezen. Ze konden wel praten langs het Verbond en ze kon zijn emoties ook voelen, maar zijn diepste gevoelens of gedachten bleven een raadsel.

Daarbij was Cyrdan steengoed in zijn emoties te verbergen. Het leek wel of hij jarenlang muur na muur rondom zijn geest had opgezet en ze vroeg zich vaak af waar hij aan dacht, wat hij vond van de situatie, of van haar. Wilde hij wel dat ze bij hem bleef? Of had hij gewoon medelijden met haar? Betekende ze iets voor hem? Ze voelde vaak genegenheid van hem komen, maar wat voor genegenheid was het? Hij had haar ooit verteld dat hij nooit een Magitae had gewild en toch was hij een Verbond met haar aangegaan. Zou hij er ook door in tweestrijd zijn?

De tent was groot, maar toch niet groot genoeg. Hij lag nog steeds zo dichtbij. Zijn gezicht was zo vredig als hij sliep. Ze rolde op haar zij en keek naar hem. Haar wangen gloeiden, dat wist ze, maar het was toch te donker om er iets van te zien. Om een of andere reden had ze het gevoel dat ze hem zou wakker maken met haar gestaar, maar hij sliep gelukkig door. Zijn borstkas ging ritmisch op en neer en ze hoorde zijn ademhaling net boven het zachte tikken van de regen uit. Boven alles wat ze al voelde, waren haar gevoelens voor Cyrdan nog het meest verwarrend.

Eoran had haar hart gebroken en ze kon zich niet voorstellen dat ze ooit opnieuw op die manier om iemand kon geven. Maar haar gevoelens voor Cyrdan waren absoluut niet hetzelfde als die voor Eoran. Hij kroop onder haar huid zoals niemand ooit had gekund. Maar hoe anders hun Verbond ook was, een Magitae en diens meester konden nooit samen zijn, niet op die manier.

Ze zuchtte in het duister van de tent en hield haar ogen op Cyrdan gericht. Zijn sereniteit bracht haar op een vreemde manier tot rust. Ze sloot haar ogen en probeerde haar piekerende gedachten buiten te sluiten. Zijn kalmte stroomde doorheen het Verbond naar haar toe en daar hield ze zich aan vast.

Ze droomde over Eoran, Eltrir, Anas' visioenen en nog veel meer. Ze rolde heen en weer over haar slaapmat. Ze droomde over haar ouders, dan weer over die enge marktkramer in Farmir. Toen droomde ze over de draak die op haar afstormde. Ze stak haar hand opnieuw uit om het wezen tot stilstand te roepen, maar dit keer stopte hij niet. Dit keer...

Een luid gedonder haalde haar meteen uit haar slaap en ze schoot met een gil overeind. Ze had een paar tellen nodig voor ze beseftte dat ze in de tent was en dat het gedonder de regen was die luid op het zeil kletterde. Geen draak, er was geen draak dit keer.

Ze wreef over haar gezicht. Hoewel ze wist dat het dromen waren, werd haar lichaam niet rustiger. Cyrdan was wakker geworden van haar gil en zelfs hij leek klaar om op te springen om eender welke dreiging de kop in te drukken.

“Wat is er aan de hand?” vroeg hij. Zijn stem klonk schor van de slaap, ze kreeg er de kriebels van.

“N-niets, sorry.”

Ze dook beschaamd naar beneden, maar toen de regen nog harder op het zeil kletterde en de wind aan de tent begon

te rukken, schoot ze opnieuw overeind. Ze dacht even dat de tent zou gaan vliegen.

Cyrdan duwde zichzelf wat overeind en wreef over zijn gezicht. “Kan je niet slapen?”

Ze draaide beschaamd haar hoofd opzij. “Ik heb nog nooit in een tent geslapen,” biechtte ze moeizaam op. Ze besloot de nachtmerrie maar even achterwege te laten. “Ik wist niet dat het zo...”

“Luid zou zijn?”

Ze draaide zich voorzichtig naar hem om en hij grinnikte. “Ik vind de regen rustgevend, maar ik begrijp ook wel dat het best luid is.”

“Rustgevend?” Ze trok een scheef gezicht. Ze kon niet begrijpen hoe iemand door dit lawaai heen kon slapen. Zelfs Tráilir lag nog steeds zorgeloos aan haar voeten te ronken.

Cyrdan draaide zich op zijn zij met zijn gezicht naar haar toe en leunde op zijn elleboog. Zijn onderhemd stond lichtjes open en ze kon een glimp opvangen van zijn gespierde borstkas. Die borstkas die ze slechts enkele dagen geleden in volle glorie had mogen bewonderen. Er was niets meer te zien van zijn wonden of blauwe plekken die ze had geheeld na hun aanvaring met Halon. Ze hoopte maar dat het donker genoeg was dat hij haar wangen niet kon zien.

Hij trok een mondhoek op. “Ik vond het als kind best wel eng,” zei hij uiteindelijk. “Ik weet niet meer wanneer het van eng is omgeslagen in rustgevend.”

“Ik snap niet hoe je dit rustgevend kan vinden,” mompelde ze. “Ik snap niet eens hoe je een oog dichtdoet.”

“Luister dan naar iets anders.”

“Zoals wat?”

Hij rolde op zijn rug en sloot zijn ogen. “Eender wat, Tráilirs gesnurk, je eigen ademhaling, ...”

Ze ging weer liggen, maar de slaap kwam niet. Ze leek alleen maar wakkerder te worden. “Dat werkt niet.”

“Moet ik een verhaaltje vertellen?” vroeg hij plagend.

Ze gromde naar hem. "Ik ben echt geen kind meer."

"Dan niet," zei hij schouderophalend. Het geluid werd niet minder en ze kreeg alleen maar meer stress.

"Hé, Cyrdan," begon ze uiteindelijk. "Mag ik je iets vragen?"

Hij rolde weer op zijn zij en leunde met zijn hoofd op zijn hand. "Natuurlijk."

"Toen bij Halon," begon ze voorzichtig. "Je zei dat je ons Verbond had willen verbreken met dat medaillon."

De speelsheid was van zijn gezicht verdwenen en zijn ogen keken haar intens aan. Ze begon te hakkelen, want ze wilde hem niet beledigen.

"Had je... Was dat echt...?" Ze beet op haar lip. "Ik bedoel, je zit nu met me opgescheept. Je hoefde niet..."

"Stop," zei hij. "Er is geen enkel moment geweest dat ik zelfs maar heb overwogen om ons Verbond te verbreken. En ik heb je al eerder aangeboden dat je met me meekon." Zijn blik was zo intens dat ze kriebels kreeg, zelfs in de duisternis. "Je bent geen last, Aylana. Ik heb je graag bij me als gezelschap."

Ze bloosde en knikte uiteindelijk.

"Is het zelfs mogelijk?" vroeg ze uiteindelijk zodat ze op iets anders kon focussen dan de regen. "Om het Verbond te verbreken zonder dat ik een verstoten Magitae word?"

Hij zuchtte. "Misschien, maar ik heb er geen behoefte aan om dat te testen." Ze kon zijn ogen bijna zien fonkelen in de duisternis. "Jij wel?"

Ze slikte, maar schudde haar hoofd. Het was vreemd, ze had het Verbond zo verafschuwd, maar ze zou zich niet kunnen voorstellen hoe het zou zijn zonder hem te kunnen voelen.

"Mooi," zei hij en hij klonk bijna opgelucht. "Probeer nu maar te slapen. We gaan onze rust nodig hebben."

Ze leunde achterover en sloot haar ogen. Ze schoot al snel weer overeind toen een enorme windvlaag aan de tent rukte. “Straks gaat de tent vliegen,” bracht ze uit.

Cyrdan grinnikte. “Geloof me, deze tent heeft ergere stormen doorstaan.”

De rust die ze net nog had gevonden met hun gesprek was meteen verdwenen. Ze zou nooit kunnen slapen in deze tent.

“Ik kan je oren dichthouden,” zei hij uiteindelijk.

Ze trok een wenkbrauw op. “Grappig.”

“Ik ben serieus, maar dan moet je wel op mijn borst komen liggen zodat ik tenminste ook kan slapen.”

Ze werd vuurrood. Had hij dat echt net voorgesteld? Ze wilde iets antwoorden, maar er kwam zelfs geen geluid uit haar mond. Wat moest ze daar nu op zeggen?

Hij opende een oog en gluurde haar kant op. Toen begon hij zacht te lachen en besepte ze dat hij haar aan het plagen was. Ze wilde iets naar hem gooien, maar tenzij ze Trálril wilde gebruiken lag er niks binnen handbereik.

De regen kletterde als het kon nog harder op de tent en ze schoot onvrijwillig overeind met een kreetje. Trálril siste toen ze hem per ongeluk van het matje afschopte en Cyrdan lachte.

“Ik vind het niet grappig,” zei ze terwijl ze het vreselijke gekletter probeerde te negeren. Het hielp niets. Ze moest al bijna roepen om boven het lawaai uit te komen.

“Kom hier,” zei hij en ze keek hem twijfelend aan. Hij rolde met zijn ogen. “Vertrouw me nu maar.”

Ze schoof haar matje wat dichterbij hem toe en ook hij schoof wat meer naar haar toe tot ze bijna naast elkaar zaten. Hij leunde wat dichterbij haar toe. Ze kreeg het warm toen hij een arm naar haar uitstreekte en ze alle opbollende spieren kon zien. Hij legde zijn hand zachtjes tegen haar wang en trok haar nog wat dichterbij hem toe.

“Sluit je ogen,” zei hij en ze wist zelfs niet waarom, maar ze deed het. Ze voelde hoe hij dichterbij kwam en haar hart ging tekeer. Hij zou toch niet? Zou hij? Zou zij dat willen? Zou ze hem zelfs kunnen wegduwen? Hemel, ze wist even helemaal niets meer.

Ze wilde niets verwachten, maar stiekem deed ze het toch. Zeker toen ze zijn adem tegen haar wang voelde en ze volledig slap werd in zijn hand. Toen voelde ze zijn adem aan haar oor.

“*Xomus*,” zei hij zachtjes in haar oor en haar ogen vlogen verbaasd open. Hij trok zich terug en ging weer op zijn rug liggen met zijn ogen gesloten. “Dat is tenminste de spreuk die mijn moeder me steeds liet gebruiken om het lawaai buiten te sluiten.”

Ze bleef even als versteend zitten. Ze voelde zijn geamuseerdheid doorheen het Verbond. Met een grom trok ze haar slaapmat van hem weg en ging met haar rug naar hem toe liggen. “Dat had je me best eerder kunnen vertellen en waarom moest ik daarvoor dichterbij komen?”

Hij lachte zachtjes. “Anders kwam ik niet boven het lawaai van de regen uit.”

“We hebben zoiets als een Verbond, weet je wel,” gromde ze.

“Oh ja, even vergeten,” zei hij, maar ze hoorde hem gewoon grijnzen.

Ze was boos op hem, zo boos dat alle andere emoties en gedachten spontaan uit haar hoofd gebannen werden. Zonder dat hij het zou horen mompelde ze de spreuk en het lawaai van de regen verdween meteen op de achtergrond.

“*Slaapwel, Aylana*,” zei Cyrdan zacht in haar hoofd en ze vervloekte hem en de invloed die hij op haar had.

Ze sliep de rest van de nacht als een roos en geen enkel geluidje kon haar nog deren. Cyrdan had zelfs lichtjes aan haar arm moeten schudden om haar wakker te krijgen. Hij had toen

zijn lederen harnas alweer aan en leek al klaar te staan om te vertrekken. Ze kon zelfs niet begrijpen hoe ze van zijn gerommel niet was wakker geworden. Ze was blij dat ze dan toch iets had geslapen. Haar lichaam was nog steeds een beetje stijf van de laatste dagen.

Ze hielp hem zonder veel woorden met alles op te ruimen en om de paarden weer klaar te maken. Haar irritatie om Cyrdan nam met het opruimen steeds meer af en toen ze weer op hun paarden zaten, sloop het weemoedige gevoel terug in haar lichaam. De zorgen en de pijn in haar hart waren nog niet verdwenen en de enige manier dat ze het niet wilde uitschreeuwen, was om alle gevoelens ergens heel erg diep weg te stoppen. De tent had aangevoeld als een veilige cocon, maar nu waren ze weer in de echte wereld en daar hoorden alle emoties bij.

Trálrir leek haar weemoedige bui ook beu te zijn, want voor de verandering trippelde hij naast de paarden mee. Het gaf haar niet bepaald een beter gevoel dat zelfs hij de moeite niet meer nam om met haar te praten.

Cyrdan had niets meer gezegd, maar ze voelde dat zijn luchtige bui van gisteren opnieuw was omgeslagen in bezorgdheid. Hij reed opnieuw voor haar uit, maar ze merkte dat hij af en toe een blik over zijn schouder wierp. Ze had een paar keer gedacht dat hij een gesprek probeerde aan te knopen, maar hij leek zich elke keer weer te bedenken. Hij had nog een paar plagende opmerkingen gemaakt, maar nadat ze weinig reactie gaf, had hij het opgegeven.

Ze wilde zich zo niet voelen en Cyrdan het gevoel geven dat het zijn schuld was, maar ze wist niet hoe ze het kon uitzetten. Ze was bang om naar Alagath te gaan, maar ze was ook bang om zonder hem doorheen Aralae te trekken. Ze was bang om naar huis te gaan omdat ze wist dat ze daar een deel van zichzelf zou missen. Ze dacht aan Eoran. Hij was de eerste persoon geweest bij wie ze zich echt thuis had gevoeld en die was ze nu verloren. Ze wilde gewoon ergens thuishoren, was

dat zoveel gevraagd? Ze voelde zich zo vreselijk eenzaam, zelfs met Cyrdan en Trálrir erbij.

Haar piekerende gedachten werden erger en erger en ze besefte zelfs niet dat Cyrdan tegen haar sprak tot hij naast haar kwam rijden.

“Heb je iets van vechtervaring?” vroeg hij uit het niets.

Ze schrok van de plotselinge vraag. Ze dwong haar piekerende gedachten op de achtergrond. “Sinds ik bij jou ben, heb ik er wel wat van opgestoken.”

Een kuchje. “Niet met magie, ik bedoel eerder met zwaarden, boogschieten, messen, wat dan ook.”

Ze schudde haar hoofd. Behalve een mes en een boog als ze met haar vader op jacht was gegaan, had ze nooit echt een wapen gebruikt. “Ik heb ze wel eens in mijn handen gehad als dat telt,” zei ze dan maar.

Hij knikte. “Misschien niet slecht om daar wat verandering in te brengen.”

Ze keek hem fronsend aan. “Waarom zou ik met wapens moeten leren vechten? Mijn magie is toch veel beter?”

“Wel, om te beginnen kosten spreuken vaak tijd, ten tweede is het handig om een middel te hebben om je te verdedigen als je het tegen een zwaardvechter opneemt en ten derde kan je zelfs spreuken gebruiken in combinatie met wapens om de overhand te kunnen krijgen.”

Ze fronste. “Is het normaal niet de bedoeling dat ik, als Magitae, jou mijn magie geef en zelf op de achtergrond blijf?”

“Dat is ook zo, maar de vorige keer is dat ook wat anders uitgedraaid dan we van plan waren, of niet?”

Hij keek haar met een scheef lachje aan en ze dacht beschaamd aan die keer dat ze tussen hem en Halon was gesprongen zonder na te denken. Cyrdan was toen zo boos geweest, maar vooral omdat ze zichzelf in gevaar had gebracht. Toen had het inderdaad wel handig geweest. Daarbij was ze ook al eens op het nippertje ontsnapt aan een rover toen ze in een hinderlaag waren gelopen. Als Cyrdan toen zijn

dolk niet had geworpen, had dat helemaal anders kunnen aflopen. Ze dacht aan hoe het zou zijn om naast hem te vechten, maar die gedachte werd algauw weer opgeslokt.

“Ben ik, als Magitae, zelfs toegestaan om te leren vechten?” vroeg ze zachtjes. Het weemoedige gevoel drukte opnieuw zwaar op haar schouders.

“Als mijn Magitae sta ik er zelfs op. Ik vind het belangrijk dat je jezelf kan verdedigen. Als Halon handlangers had gehad, dan had ik je niet kunnen beschermen op die afstand. Halon heeft ook leren zwaardvechten toen hij nog een Verbond had met Kiovar.”

Ze haalde haar schouders op. Ze had er nog niet aan gedacht, ze wilde er eigenlijk ook niet veel aan denken. Ze hoopte dat ze geen gevechten meer zou moeten meemaken. Die kans leek haar nu wel erg klein sinds ze had besloten bij Cyrdan te blijven die duidelijk opgegroeid was op het slagveld.

“Misschien is het wel het proberen waard,” zei ze zachtjes.

Hoofdstuk 4

Training

Ze stopten toen de zon begon te zakken en bonden de paarden aan een eenzame boom op het rotsachtige landschap. Ze hadden gelukkig de rest van de dag geen regen meer gezien, maar de lucht zag er nog steeds erg treurig uit. Aylana wist nu al dat ze nog weinig groen zouden tegenkomen tot ze opnieuw in Mallys waren.

Haar ogen waren regelmatig naar de enorme bergen geschoten. Haar thuis was altijd vlak bij het Hotangebergte geweest. Eltir bevond zich aan de andere kant, maar daartussen... Daartussen was een woest landschap, daartussen verstopten de rovers zich en misschien zelfs de rebellen die de oorlog met de koning wilden aangaan. Ze had er de eerste keer niet veel bij nagedacht, maar nu hoopte ze dat ze de bergketen snel achter zich zouden kunnen laten. Ze wist wel dat dat nog weken zou duren. Het Hotangebergte was de grootste bergketen van Aralae. Ze zag er enorm tegenop om de vreselijk lange reis opnieuw te maken over het sombere, stenen landschap.

Toen de paarden verzorgd waren, liep ze naar Cyrdan. Ze waren vroeger gestopt zodat hij haar eerste les zwaardvechten zou kunnen geven. Trálrir was op een rotsblok gesprongen en had zijn pootjes onder zich gevouwen. Zijn ogen stonden geïnteresseerd op haar en Cyrdan. Ze had zo het

gevoel dat de kat ernaar uitkeek dat ze op haar donder zou krijgen.

Cyrdan leek iets te zoeken tussen de rotsen en liep toen weer naar haar toe. Hij wierp haar een stok toe en Aylana staarde naar het stuk hout aan haar voeten.

“Wat is dat?” vroeg ze.

Hij trok een mondhoek op. “Dat is jouw zwaard voor de komende weken.”

Ze trok een wenkbrauw op. Het beetje interesse dat ze had gehad, verdween meteen. “Meen je dit? Je zou me leren zwaardvechten. Dit is een stok!”

Cyrdan nam zijn eigen stok beet en zwaaide er even mee. Het werkte afleidend. “Om te voorkomen dat een van ons twee straks een ledemaat kwijt is, beginnen we met stokken.”

Ze staarde hem aan, maar het was duidelijk dat hij niet van gedachten zou veranderen. Ze nam met tegenzin de stok op. Ze voelde zich net een kind dat krijgertje speelde. Stiekem had ze gehoopt dat ze met zijn zwaard zou mogen trainen. Dat prachtige, dodelijke zwaard dat op dit moment aan zijn heup hing. Ze staarde naar de domme stok in haar hand. Dat was een zware verlaging. Ze keek met tegenzin naar Cyrdan.

“Zie je zwaard als een verlengde van je arm,” begon hij. “Je moet vertrouwd raken met je nieuwe bereik en het gewicht in je handen. Een stok is iets makkelijker omdat het veel lichter is. Zodra we echt met zwaarden beginnen, ga je aan het gewicht moeten wennen.”

Ze bewoog de stok verveeld in het rond. “Klaar,” zei ze. “En wat nu?”

Hij grinnikte, maar bleef geduldig. “Je voetenwerk,” zei hij. Toen gleed zijn blik over haar lichaam. “Of je hele houding eigenlijk.”

Ze fronste. “En wat is daar mis mee?”

“Zorg dat je stevig staat,” zei hij terwijl hij zijn eigen stok in het rond liet zwaaien. “Zwaardvechten draait om balans en in het beste geval is het bijna een dans. Als je geen

balans hebt, heb je al verloren voor de eerste slag is geland. Kijk.”

Hij zette zijn voeten iets uit elkaar met zijn rechtervoet vooruit. Zijn grip op de stok verstevigde en Aylana moest toegeven dat hij er zelfs met een domme stok best intimiderend uitzag.

Ze probeerde zijn houding na te bootsen, maar ze voelde zich vreselijk dom. Waar was dit allemaal voor nodig? Ze snapte helemaal niet wat haar houding en al deze uitleg er mee te maken had.

“Kunnen we nu dan beginnen? Dit is zinloos,” zei ze uiteindelijk.

Hij schudde lachend zijn hoofd. “Hoe denk jij dat zwaardvechten werkt, Aylana? Gewoon wat in het rond slaan?”

“Wel, ja? En zorgen dat je niet wordt geraakt.”

Ze voelde zijn amusement door het Verbond stromen toen hij zachtjes lachte. “Zwaardvechten draait om techniek, balans en precisie. Het ziet er misschien uit dat we in het rond slaan, maar dat is het absoluut niet.”

Ze geloofde hem niet bepaald. “Als jij het zegt.”

Hij trok een mondhoek op. “Waarom probeer je me niet eens te raken?” Ze hoorde de overduidelijke uitdaging in zijn stem. “Als dat je lukt, zullen we op jouw manier trainen en gaan we met onze stokken gewoon wat op elkaar inbeuken. Als je me niet kan raken, doen we het op mijn manier.”

Ze keek hem fronsend aan. “Wat is daar eerlijk aan? Jij bent al jaren bezig met zwaardvechten! Tenzij ik magie mag gebruiken.”

“Geen magie,” zei hij. “De bedoeling is dat je jezelf leert verdedigen zonder op je magie te vertrouwen, maar goed, ik zal het nog wat makkelijker voor je maken.” Hij tekende een cirkel om hem heen in de aarde. “Je probeert me te raken terwijl ik geen voet uit deze cirkel mag zetten. Als ik één voet uit de cirkel zet, heb je gewonnen.”

Ze kneep haar ogen samen. De cirkel had een diameter van misschien anderhalve meter. Dat kon niet al te moeilijk zijn of wel? Cyrdan bewoog altijd als hij vocht, dat had ze al vaak gezien. Hij kon onmogelijk al haar slagen afweren als hij daar gewoon bleef staan.

“Goed,” zei ze dan.

Hij kreeg een geamuseerde grijns op zijn gezicht toen ze haar handen om haar stok sloot. Voor het eerst voelde ze een vastberadenheid opborrelen. Het lege gevoel van de laatste paar dagen leek eindelijk wat af te nemen terwijl ze naar Cyrdans zelfvoldane grijns keek. Hij leek heel zeker van zijn stuk en op dit moment wilde ze die grijns gewoon van zijn gezicht vegen.

Ze rende op hem af. Hij pareerde haar eerste slag foutloos en zette zijn voet vlak achter de hare die ze in de cirkel had gezet. Ze struikelde en belandde op haar achterste. Haar stok vloog uit haar hand en ze staarde hem aan. Hij had amper bewogen. Hij was zo snel geweest dat ze het amper had kunnen zien.

Ze hoorde een gniffel achter haar en ze draaide zich met een ruk om. Tráilir leek de tijd van zijn leven te hebben.

“Had je iets?” riep ze boos naar hem.

“Nee hoor, kleine Magitae. Ga rustig je gang.”

Ze rolde met haar ogen. Even overwoog ze om de stok naar de kat te gooien, maar dat was vast geen goed idee. Ze greep snel haar stok en stond weer op.

“Dat telt niet,” knarste ze.

Cyrdan lachte. “Geen probleem. Hoeveel pogingen wil je tot je het opgeeft?”

Ze knarste met haar tanden en haalde weer naar hem uit. Opnieuw blokkeerde hij haar aanval en in eenzelfde beweging haalde hij uit naar haar zij. Ze slaakte een kreetje toen het hout een blauwe plek achterliet. Ze wist dat hij absoluut niet op volle kracht had geslagen, maar het deed toch pijn.

“Dat was twee,” zei hij. “Nog een keertje?”

Ze werd steeds bozer en haalde opnieuw naar hem uit. De boosheid leek van diep binnenin te komen en stroomde over haar hele lichaam naar al haar ledematen. Haar lichaam leek wel wakker te worden uit een vreemde roes en hoe vaker hij haar onderuit haalde, hoe bozer ze werd en hoe harder ze terugvocht.

Het duurde niet lang voor het zweet op haar voorhoofd stond en haar spieren trilden, en toch bleef ze doorgaan. Ze kon zichzelf wijsmaken dat het was omdat hij haar irriteerde, maar misschien ook wel omdat de fysieke uitdaging haar kalmeerde. Haar hoofd werd rustig terwijl ze zich alleen nog maar concentreerde op Cyrdan en zijn vervloekte stok die haar nog steeds moeiteloos onderuit haalde. Ze hoefde aan niets anders te denken, ze kon ook aan niets anders denken terwijl ze haar aandacht op hem richtte. Misschien genoot ze er wel van dat haar hoofd eindelijk stil was.

Het bleef nog een tijdje duren. Cyrdan blokkeerde elke aanval en liet haar regelmatig struikelen of haalde uit naar haar armen waardoor ze de stok liet vallen. Het duurde niet lang of Aylana stond te hijgen van de inspanning terwijl hij nog steeds geen stap uit de cirkel had gezet. Zijn grijns was omgeslagen in een oprecht lachje, alsof hij de tijd van zijn leven had.

“Ga je mijn training nu serieus nemen?” vroeg hij.

Ze gromde en haalde nog een laatste keer naar hem uit. Hij dook onder haar stok door en haalde haar opnieuw onderuit. Ze landde hard op haar rug.

Haar lichaam deed pijn van de inspanning en de slagen die ze had gekregen, haar longen schreeuwden naar lucht en ze was gefrustreerd. En toch... en toch kon ze niet zeggen dat ze zich slecht voelde op dit moment, integendeel. Haar kolkende gedachten waren stil, muisstil. Ze verwelkomde de